

לשנו אלא בקדשי הגבול. לפי רש"י הא דלמיתין דמהני כרוכין היינו דוקא לתרומה שאם הוא כהן והציא ראייה על האשה אין צריך להציא ראייה על הבנים להאכילן בתרומה וקשה דמשמע דמכל מקום צריך שיהו כרוכין להאכילן בתרומה וצפרק האשה שנתארמלה

לא שנו אלא בקדשי הגבול אבל ביוחסין ורבי יוחנן אמר אפילו "ביוחסין ואודא רבי יוחנן למעמיה דא"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן ב"מלקין על החזקות סוקלין ושורפין על החזקות ואין שורפין תרומה על החזקות מלקין על החזקות כרב יהודה ^א דאמר רב יהודה יהוזקה נדה בשכינותיה בעלה לוקה עליה משום נדה סוקלין ושורפין על החזקות כדרכה בר רב הונא דאמר רבה בר רב הונא איש ואשה תינוק ותינוקת שהגדילו בתוך הבית נסקלין זה על זה ונשרפין זה על זה א"ר שמעון בן פזי אמר רבי יהושע בן לוי משום בר קפרא דמעשה באשה שבאת לירושלים ותינוק מורכב לה על כתיפה והגדילתו ובא עליה והביאום לבית דין וסקלום לא מפני שבנה ודאי אלא מפני שכרוך אחריה ואין שורפין תרומה על החזקות דאמר ר' שמעון בן לקיש שורפין על החזקות ור' יוחנן אומר אין שורפין ואודו למעמיהו ^ב דתנן תינוק שנמצא בצד העיסה ובצק בידו ר"מ מטהר וחכמים "מממאין מפני שדרכו של תינוק למפח והוינן בה מאי טעמיה דר"מ קסבר רוב תינוקות מטפחין ומיעוט אין מטפחין ועיסה בחזקת טהרה עומדת ^ג וסמוך מיעוטא לחזקה איתרע ליה רובא ורבנן מיעוטא כמאן דליתא דמי רובא וחזקה ^ד רובא עדיף ^ה אר"ל משום רבי אושעיא זו היא ^ו ששורפין עליה את התרומה ר' יוחנן אמר אין זו חזקה ששורפין עליה תרומה אלא איזו חזקה לרבי יוחנן ששורפין עליה את התרומה ^ז כדתנן יעיסה בתוך הבית ושרצים וצפרדעים מטפלין שם ונמצאו חתיכות בעיסה אם רוב שרצים טמאה אם רוב צפרדעים טהורה תניא כותיה דרבי יוחנן שני דברים אין בהם דעת לישאל ושואום חכמים כמה שיש בהם דעת לישאל תינוק ועוד אחרת תינוק הא דאמרן ועוד אחרת מאי היא יעיסה בתוך הבית ותרנגולים ומשקים טמאים שם ונמצאו

נקודים

אֲחֻזָּקָה וְאִתְּרַע לֵיהּ רִבּוּא. פִּירוּשׁ וְהוּ רֹב כִּמְלֵךְ לְדִלְתִּיהּ וְקִשָּׁה
לְדָרְשֵׁי פֶרֶק בְּתֵרָא דִּבְנִימֹת (דף ק"ט). אֲמַרְיִן גְּבִי הָאֵשָׁה שֶׁהֶלֶךְ צִעְלָה
לְמַדְרִינָה הִיא וְזֵרְתָּה עִמּוֹ וּשְׁמַעְתָּ הָאֵשָׁה שֶׁמֶת צִעְלָה ר' מֵאִיר אֹמֵר
לֹא תִשָּׂא וְלֹא תִחַבֵּט לְפִי דְרֹב נָשִׁים מִתְעַצְרוֹת וְיֹולְדוֹת וְאִיכָּא
לְמִימַר שֶׁהִלְכָּה שֶׁהִלְכָּה עִמּוֹ יֵלֶדֶת הִיא וְהוּא הָאֵשָׁה שֶׁנֶּאֱמָרָה פְּטוּרָה מִן
הַיָּבוֹם וּמִיַּעוֹת מִפִּלּוֹת יִלְדֶיהָ וְקֹאמֵר ר"מ דְּאֲמַרְיִן סְמוּךְ מִיַּעוֹת
וְלֹאֲמַר שֶׁהִי הִיא בְּחֻזָּקָה וְזֻקָּה לְיָבוֹם כֶּשֶׁהֶלֶךְ צִעְלָה לְמַדְרִינָה הִיא
וְהִיא הִיא לִן צִנִּי וְהוּא לִיה פִּלְגָּא וּפִלְגָּא כְּלוּמַר דִּמְעִיטָא וְחֻזָּקָה
תְּשׁוּבִין כְּגַד אֹמֵר רֹב דִּבְנִימֹת מִתְעַצְרוֹת וְיֹולְדוֹת הִיא וְהוּא פִּלְגָּא
וּפִלְגָּא וְלֹא תִשָּׂא וְלֹא תִחַבֵּט לְפִי דְרֹב כִּן אֵת לִן לְמִימַר כֵּהָן וְכִי תִמַּלְּךָ

שאל וכל ספק שאין בו דעת לישראל אף ברשות היחיד ספקיו טהורין
דעת לישראל וי"ל שאין זה רוב חשוב אלא רוב גרוע^ה לכך מרעי ליה
וי שיש בו דעת לישראל ולכן מטמאין את העיסה ואי הוה רוב חשוב
אלא כן קשה אליבא דרבנן דהא רבנן קאמרי התם גבי הלך בעלה
וי ורובא וחוקה רובא עדיף ואם כן אמאי קאמר הכא רבי יוחנן
זה רוב חשוב ולפיכך התם דרוב חשוב תנשא^ה (ולפי זה ניחא שיש
בזה שיש בו דעת לישראל וקא חשיב^ה כמיעוט ומקטין מאי איריא שיש
במינה ורובא וחוקה רובא עדיף וא"כ אפילו אין בו דעת לישראל טמא
מאי לאו דעשאוהו כחמסין כמי שיש בו דעת לישראל לא היו מטמאים):

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) גמ' רובא עדיף. עדיף: עיין ג"כ דף קג יש ב' סבירות לחזרו עדיף: (ב) רש"י ד"ה זו היא וכו' התרומה זו היא חוקה: (ג) תוס' ד"ה לא וכו' להשיאו אשה בדברי רבי אלמא לא:

מוסף רש"י

החזקה
בשטרותיה.
לנכס נדלה, נדון, נדון.
לוקח עליה משום נדלה.
על המלווה (החובות)
עבדו. שדרבו על חניק
לשטח. קיוו נאשטק
שטתים מתיים שט ותימא
זה הטקס שטל חניק
שטע זה (חולין יא, יא).
מכור מיעוט לזדק.
וכיון זה לזדק.
ורוצה לחודים לשטח וכן
לדח עומד במקום שט
(דח יז, יז) חניק
שטשורין עליה את
החבורה. חקקו יז שטלו
מחזיקין חקקו רוב מיעות
משפחין, חקקו גמורה
מחזיקין לשטח שטל
לשטח עליה חקקו חקקו

חא א מיי פ"ב מהלכות
 א"צ הלכה א טוש"ע
 ה"ע סימן ג סעיף ו
 דבג"ה:
בב א מיי פ"א מהל'
 אסורי ביאה הל' ג
 וטוש"ע סימן א סעיף
 ו סימני ט סעיף א:
 א מיי שם הל' ג כג
 לאחין קרא טוש"ע י"ד
 א קפה סעיף ב:
אא ד שם הל' ג:
בב א מיי פתי"ו מהל'
 שא אבות הטומאות
 הלכה ג:
 א מיי שם הל' ה:
 ד מיי שם הל' ד:

מוסף תוספות

[illegible]

תום' ר"י הזקן

בְּקִדְשֵׁי הַגְּבוּל. שֶׁ
הֵן הֵן אוֹכְלִים בָּנִים
בְּקִדְשֵׁי הַגְּבוּל. אֲבָל, אִם
שֶׁ בָּנוֹת אֵינָן נִישָׂאוֹת
כִּכְהוֹנָה עַד שֶׁיֵּבִיאוּ רֵאִיָּה
זֶהוּ בְּנוֹתֵיהֶן שֶׁל זֶה.
אֲפִילוֹ לִיוֹחָסִין. סִמְכִין
חֻזְקָה דֵּהוֹרָאֵל וְכֻרֻכִּין
חֲרִיָּה בְּחֻזְקַת אִמָּן הֵן
פִּילֹו לַעֲנֵן דִּינִי נִפְשׁוֹת
דִּמְפְרֵשׁ אוֹדָא ר' יוֹחָנָן
לְטַמְּאָה.